

Και πῶς μοῦ τραγουδοῦσες
 Ὅταν μ' ἀποκοιμοῦσες;
 Πατέρα μου, πατεῖς βαρυά...
 Πιάσου ἀπ' τὸ σάβανό μου...
 Τραβήξου ὀλίγο... ἐσκόνταψες
 Ἐπάνω στὸ σταυρό μου...
 Ἐφθάσαμε... καρτέρεσε
 Νὰ κατεβῶ νὰ στρώσω,
 Σεντόνι νὰ σ' ἀπλώσω.
 Δός μου τὸ χέρι σου... Ἐλα ἴδω...
 Πατέρα μου ἀχνίζεις!...
 Τὰ μάτια σου θολόνουνε...
 Γιατί νὰ μὲ φοβίζεις;
 Πάμε στὸ κρεββατάκι μου
 Νὰ σὲ γεροκομήσω,
 Δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω.
 Για ἰδὲς κρεββάτι ὠμορφο!...
 Ἐπῆρ' ἀπ' τὰ μαλλιά μου,
 Τὰ βόδα ποῦ μοῦ βάλανε
 Ἄπ' τὴν τρανταφυλιά μου.
 Τὰ μᾶδησα, τὰ σκόρπισα
 Ἐπάνω στὸ σεντόνι,
 Ποῦ εἶν' ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.
 Πατέρα μου τί καρτερεῖς;
 Τί στέκεσαι στὴν ἄκρη;...
 Πατέρα μου, δὲν μ' ἀγαπᾶς!...
 Σφόγγισ' αὐτὸ τὸ δάκρυ...
 Ἄλλοι θὰ κλάψουνε γιὰ μᾶς...
 Κ' ἐμεῖς δὲν τοὺς ἀκοῦμε...
 Ἐλα νὰ κοιμηθοῦμε.
 — Κι' ἡ μάνα σου Μαρία μου
 Κ' ἡ μάνα σου ἡ καυμένη!
 Χωρὶς ἐμὲ, χωρὶς ἐσὲ
 Ἡ δύστυχη ποῦ μένει;...
 Μὴν κλαῖς παιδί μου... γλήγορα
 Φεύγει, πετᾶ ἡ ζωὴ μου...
 Σύρε μὲ τὴν εὐχή μου.
 Μαρία μου ἕνα φιλὶ
 Ἐνα φιλάκι ἀκόμα...
 Μοσχοβολάει, ψυχουλά μου,
 Τ' ἀθῶό σου τὸ στόμα...
 Καρτέρεσε Μαρία μου
 Ἄφες με νὰ χορτάσω,
 Σὲ λίγο θὰ σὲ χάσω.

Κ' ἐκεῖ ὁποῦ τὴν ἔσφιγγε, κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐφίλει
 Τὴν ἔχασ' ἀπ' τὸν κόρφο του, τῶφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη.
 Λαλεῖ τῶρνιθι τῆς αὐγῆς καὶ θαμποφέγγ' ἡ μέρα,
 Κλαῖτε τὴ νειὰ τὴν ὠμορφη κλαῖτε καὶ τὸν πατέρα!

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ

»Βριόνη, πρόφθασε' ἀκόμη ὀλίγο,
 Κι' ἀπὸ τὰ νύχια τους δὲ θὰ ξεφύγω.

Τᾶλογο... Γνώρισα τὴ φουστανέλλα
Τοῦ ἔχθρου μου τᾶσπονδου Λάμπρου Ζαβέλλα.»

»Τᾶλογο! τᾶλογο, Ὅμῆρ Βριόνη.
Ὁ ἥλιος ἔπεσε νύχτα σιμόνει...
Ἄστρα λυτρώστε με· αὐτὴ τὴ χάρη
Ζητάει ὁ Ἀλήπασας, πιστὸ φεγγάρι.»

Ἐμπρὸς του στέκεται καμαρωμένο,
Μαῦρο σὰν κόρακας, χρυσὰ ντυμένο,
Ἄτι ἀζετίμωτο, φλόγα, φωτιά,
Καθάριο, Ἀράπικο, τὸ λὲν Βορειά.

Χτυπᾷ τὸ πόδι του, σκάφτει τὸ χῶμα,
Δαγκᾷ τὸ σίδηρο πῶχει στὸ στόμα.
Ῥουθούνια διάπλατα καὶ τεντωμένα
Ἀχνίζουσι κόκκινα σὰν ματωμένα.

Ἀκούει τὸν πόλεμο καὶ χλημητράει.
Ταυτιά του τέντωσε, ἄγρια τηράει.
Ὀλόρθ' ἢ χήτη του, ὀλόρθ' ἢ ὄρα,
Λιγᾷ τὸ σῶμά του σὰν τὴν ὄχειά.

Σκόνεται λαίμαργο ἔς τὰ πισινά του.
Λάμπουν τὰ νύχια του, τὰ πέταλά του.
Λές καὶ δὲν ἔγγιζε κάτου στὴ γῆ...
Κρίμα ποῦ τῶθελαν γιὰ τὴ φυγὴ!...

Ὁ Λάμπρος τῶθλεπε κι' ἀπὸ τὴ ζήλια,
Κρυφ' ἀναστέναξε, δαγκᾷ τὰ χεῖλια.
«Ἄτι περήφανο, νὰ σ' εἶχα ἐγὼ,
Μέσα στὰ Γιάννινα ἤθελα ἄμπῶ.»

Ὡς τὸς ὁ Ἀλήπασας ἀπὸ τὸν τρόμο
Τὴ χήτη του ἄρπαξε, πετάει στὸν ὄμο...
Σὰ βόλι γλήγορο, σὰν ἀστραπή,
Τὸ ἄτι χάθηκε μὲ τὸν Ἀλῆ.

.
.
.
.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΑΓΙΑΣ

Α'

Η ΦΤΩΧΗ

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, κάμετ' ἐλεημοσύνη!
Ἐτζί ὁ Θεὸς παρηγοριά κι' ἀγάπη νὰ σᾶς δίνη.
Ἐλεημοσύνη κάμετε στὴν ἔρημη τὴ χήρα!

Φτωχὴ γυναῖκα ἐφώναζε ἔς ἄλλης φτωχῆς τὴ θύρα.

— Ἡ νύχτα, τ' ἀστραπόβροντα, τὸ χιόνι δὲν μ' ἀφίνει
Νὰ πάγω ἔμπρὸς. Χριστιανοί, κάμετ' ἐλεημοσύνη!
Ἄνοιξέτε μου, ἀπέθανα... Κ' ἐγὼ Θεὸ λατρεύω.
Ἄνοιξέτε μου, Χριστιανοί, ἔμαθα νὰ νηστεύω,
Καὶ τὸ ψωμί σας δὲν ζητῶ, δὲν θέλω νὰ τὸ πάρω.
Φτωχὸς φτωχόνε συμπονεῖ! γλυτώστε με ἀπ' τὸ Χάρο.
Μὲ φθάνουνε δυὸ κάρβουνα, μὲ φθάνει τὸ φυτίλι.
Ποῦ κάθε βράδυ ἀνάψετε, ποῦ καίτε στὸ καντήλι
Ἐμπρὸς στὴ μάνα τοῦ Θεοῦ, ἔμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο...
Ἐλεημοσύνη, λίγο φῶς... προσθάστε με... πεθαίνω..